

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ט"ז

קוֹנְטֵרְס 436

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קסג

האט אריין געקוקט דורך די קלאמקע" (= ואם לא תאמינו לי, תשאלו הגנב השחור, הוא הסתכל דרך חור המנעול), כי הרגיש ברוח קדשו שחתנו הביט לתוך החדר.

ד. הוא הקדוש היה גאון בנגלה ובנסתר, ובעת אמירת התורה בסעדה ג' של שבת קדש, גלה סודות וענינים רמים וגבוהים.

ה. הרב הקדוש בעל דברי יחזקאל משינאנוא זי"ע היה רגיל לספר, כי בעת שהעטרת צבי אמר תורה בסעדה ג', והמורה שעות שעל הקיר התחיל להקיש, צעק העטרת צבי "שא דרך ארץ", ותכף פסקו מלהקיש, וכן בכל פעם, ואחר אמירת התורה השלים כל הנקישות שחסר במשך שעת אמירת התורה. וסיים הרב הקדוש משינאנוא: תראו מזה שאפלו דומם כמורה שעות יש לו דרך ארץ לדבורו של צדיק.

(עבודת עבודה דף רע"ט)

ח) "זהר חי", – לרבי יצחק איזיק מקאמארנא, בעמח"ס "זהר חי", "היכל הברכה", "נתיב מצוותיך", עצי עדן, "פני זקן", "שלחן הטהור", ועוד

א. הגאון הקדוש המקבל האלקי מארא דרזין, מוריני הרב יצחק יהודה חיאל, המכנה רבי איזיק מקאמארנא (תקס"ו - תרל"ד), בן הגאון הקדוש רבי אלכסנדר סנדר, אחי הקדוש רבי צבי מזידיטשוב.

ב. היה גאון מפלג קדוש ובעל מקבל נורא, שחבר ספרים הרבה ה"ה, ספר עשירית האיפה על התורת כהנים, אוצר החיים על תר"ג מצוות, והיכל הברכה על המסורת, וזהר חי על הזהר הקדוש ה' כרכים, ונתיב מצוותיך, ומעשה אורג, ופני הזקן, ועצי עדן על המשניות, ופני זקן על ירושלמי שקלים, וספר נוצר חסד על אבות, ואלו נדפסו.

עוד נשארו ממונו בכתובים ספר שלחן הטהור על שלחן ערוך אורח חיים, והגהות על ש"ס בבלי וירושלמי, ופרוש על כמה מסכתות מירושלמי זרעים, והגהות על תקוני הזהר, (מגלת יוחסין שבספר בן ביתי תהלים).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ג. הגאון הקדוש רבי יצחק איזיק יחיאל היה נהירין ליה שבילין דרקיע דנהר-דעה, היה צדיק יסוד עולם, ושר בית הזהר, עיר וקדיש, וזכה לבן גדול, הגאון הקדוש רבי אליעזר צבי סאפרין, שהוציא גם כן ספרים הרבה, הוא בעל המחבר ספר בן ביתי על התורה וחמש מגלות, ודמשק אליעזר על זהר הקדוש ו' חלקים, וספר אור עינים ב' חלקים ועוד.

ד. פרושו על הזהר מבסס על קבלת האר"י ז"ל, ובו גם השפעת תורת מאורי החסידות - הבעל שם טוב ותלמידיו. פרוש זה הדפיס בחמשה כרכים גדולים בלעמבערג, והנו חבורו האחרון שנכתב בערוב ימיו, ולא זכה להשלימו, ואכן על זהר חמש דברים לא כתב פרוש. הפך החמישי מסיים בפרוש לקטע המצוי בתחלת הזהר לספר דברים - בבאור הפסוק: "רב לך אל תוסף", ובזה הוא מצא רמז בעת מחלתו, שעליו להפסיק בכתיבת פרושו. ואכן, סמוך לכתיבת שורות אחרונות אלה נפטר. ספרו - "זהר חי" - הדפיס לאחר פטירתו על ידי בנו הצדיק המקבל רבי אליעזר צבי סאפרין, כצנאת אביו המחבר.

ה. פעם אחת אמר שיש בחלק נשמתו הטהרה חלק אחד מנשמת האריז"ל, ואפלו הצורה של האריז"ל יש לי שיה בשוה. וגם חלק אחד מנשמת הבעל שם טוב ז"ל, לכן כל ימיו לא היה יום אחד שלא היה מדבר מן הבעל שם טוב ז"ל ומהאר"י ז"ל. וגם היה לו חלק אחד מהינוקא הנזכר בזהר וכו'. ואמר שיש לו עוד כמה חלקי נשמות מנשמת תנאים ואמוראים, אבל לא רצה לגלות.

(עשר קדשות מערכת ט' עמוד מ"ג)

ו. מורי דודי הקדוש [רבינו צבי] נשמתו היה שרש הרב רבי חיים ויטאל משרש שקרוב אל נשמת רבי עקיבא, שנתבאר זה בספר חזיונות ענן המתחיל בענן אשתי אמר לי מורי, מלבד שאחר כך על ידי מעשיו המפלאים עלה עוד לכמה מדרגות, וכן נשמת הרב הקדוש מורינו הרב לוי יצחק מברדיטשוב היה משרש הרב רבי חיים ויטאל. ועם שרשים אלו עבדו

אותם מתוכם, משום שלא משתדלים באותם חסדים כמו שאר העמים.

ותחת הרוחות הללו עומדים כל אותם שנקראו ערלה. זמורי ערלה, ענפי ערלה. ומעליהם ממנה אחד שנקרא גז"ר דיני"א. וזהו שעומד על כל אותם שלא שומרים שנות ערלת האלון, ועל כל אותם שמעפכים את הברית לבניהם. ולכן הנחש רצה להרג את בנו של משה עד שמלה אותו צפורה, שכתוב (שמות ד) ותקח צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'.

והרוח הזו ממנה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם, לשמר את אות ברית הקדש, וזו מכניסה אותם לגיהנם לאותו מקום שנקרא שאול ואבדון, ונדון שם כמו שבארנו כאן.

רתוך אמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת, שעומדת ואורכת על דרכים ושבילים, לראות את כל אתם שעוברים על דברי התורה, כדי להכניס שנאה בין מעלה ומטה, משום שכל ההיכל הזה הוא איבה.

זה וכל אותם האחרים, פלם עומדים להראות פנים מאירות לבני אדם ולפתות אותם, כדי שיסטו מדרך האמת ולמשך אותם אחריהם, ואחר כך הם הורגים אותם, וימותו בשני עולמות, שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

הרוח הזו נקראת אפריר"א. עפר של אפר. שלא עושה תולדות ופרות לעולמים, משום שזהו עפר של אפר. ואף על גב שנקרא עפר, אינו עפר קדוש שעושה מעפר שרפת החטאת. וזהו עפר

ליה מגווייהו, בגין דלא משתדלי באינון חסדים כשאר עמין.

ותחתות אלין רוחין, קיימין כל אינון דאקרון ערלה. זמורי (דף רס"ו ע"ב) ערלה, ענפי ערלה. ועילא מנהון חד ממנא, דאקרי גזר דיני"א. והאי איהו קיימא על כל אינון דלא נטרי שני ערלה דאילנא. ועל כל אינון, דמעפכי את קיימא לברייהו. ועל דא, בעא חוץ לקטלא לבריה דמשה. עד דגזרת ליה צפורה, דכתיב, (שמות ד) ותקח צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'.

והאי רוחא, ממנא על בני נשא דמחבלי ארחייהו, ולא חיישי ליקרא דמאריהון, למיטר את קיימא קדישא. והאי אעיל לון לגיהנם, לההוא אתר דאקרי שאול ואבדון, ואתדן תמן, כמה דאוקימנא הכא.

בהאי היכלא לגו באמצעיתא, קיימא חד רוחא, דאיהו קיימא וכמין על אורחין ושבילין, למחמי לכל אינון דעברין על פתגמי אורייתא. כדי למיעל דבבו, בין תתא לעילא. בגין דכל האי היכלא איבה איהו.

האי וכל אינון אחרנין, פלהו קיימין לאחזאה אנפין נהירין לבני נשא, ולמפתי להו, בגין דיסטון מארח קשוט, ולאמשכא לון אבתרייהו, ולבתר אינון קטלי לון, וימותון בתרין עלמין. דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

האי רוחא, איהו אקרי אפריר"א. עפרא דקיטמא. דלא עביד תולדין ואיבין לעלמין, בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא. ואף על גב דאקרי עפר, לאו איהו עפרא קדישא, דעביד איבין, ואקרי (איוב כח) עפרות

פרות, ונקרא (איוב כח) עפרות זכה. אלא כמו שנאמר, (במדבר ט)

שֶׁרַפַּת הַחֲטָאִת. וְסִימָן זֶה בָּא בְּשְׁנֵי צִדִּים. אַחַד, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא כְּלוּל בַּחֲטָאִת הַזֶּה, הַסּוּד שֶׁל אוֹתוֹ נֶחֱשׂ הַקָּשָׁה. וְאַחַד, שֶׁכְּשֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה חֲטָאִת, הוּא מְחַזֵּק אֶת הָעֵפֶר הַזֶּה וְשׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

וְזוֹהוּ הַכְּלוּל (במדבר ה) בְּמֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים. וְלִכֵּן צָרִיף אוֹתוֹ לְאִשָּׁה שֶׁסֻּטְתָּהּ פָּתַח בְּעֵלָה וְעִשְׂתָּהּ מַעֲשֶׂה שֶׁל אִשֶׁת זְנוּנִים, לְהַשְׁקוֹת אוֹתָהּ מֵיִם שֶׁכְּלוּלִים בְּעֵפֶר, שֶׁהוּא מְקַרְקַע הַמִּשְׁפָּן, וְהָעֵפֶר הַזֶּה הוּא מְאוּתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא קֶרֶע, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא קֶרֶע שֶׁל אוֹתוֹ מִשְׁפָּן. וְהָעֵפֶר הַזֶּה הוּא מְאוּתוֹ קֶרֶע. וּמִשּׁוֹם כִּף צָרִיף הִכְהֵן לְהַשְׁקוֹת אֶת הָאִשָּׁה הַזֹּאת כְּמוֹ כֵן. וְהַכֵּל הוּא בְּרִמְזוֹ עֲלִיּוֹן.

אֲשֶׁרִי חֲלַקְתָּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְטַהֵר אוֹתָם בְּמֵי טְהוּרִים עֲלִיּוֹנִים, שֶׁכְּתוּב (יחזקאל לו) וְזִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם. מֵיִם טְהוּרִים הֵרִי אֲמַרְנֶה, בֵּין מֵיִם רְאוּשׁוֹנִים לְמֵיִם אַחֲרוֹנִים. וְאֵף עַל גֵּב שֶׁהֵרִי בְּאֲרָנוֹ, מֵיִם רְאוּשׁוֹנִים מְצוּה - כִּף נִקְרָאוּ, וּמֵיִם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה - גַּם כִּף נִקְרָאוּ. וְהֵרִי בְּאֲרָנוֹ עַל שְׁנֵי הַצְּדִים הַלְלוֹ, הַצֵּד הַזֶּה שֶׁל קִדְוֶשָׁה נִקְרָא מְצוּה, וְהַצֵּד הַאֲחֵר הַזֶּה נִקְרָא חוֹבָה. וּמִשּׁוֹם כִּף נִטַּל חֲלָקוֹ בְּאוֹתָם הַמֵּיִם, וְעַל זֶה כְּתוּב, וְזִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם.

הַיּוֹכֵל הַשָּׁשִׁי. הַיּוֹכֵל הַזֶּה עוֹמֵד לְמַעְלָה עַל כָּל אוֹתָם שְׂאֵר הַיּוֹכֵלוֹת הַתַּחְתּוֹנִים. אֲרַבְעָה פְתָחִים יֵשׁ לְהַיּוֹכֵל הַזֶּה. הָאֶחָד נִקְרָא מוֹת, וְאֶחָד נִקְרָא רַע, וְאֶחָד נִקְרָא צְלָמוֹת, וְאֶחָד נִקְרָא אֶפ"ל. אֵלּוּ אֲרַבְעַת הַפְּתָחִים עוֹמְדִים תְּמִיד לְהִרַע, וְאֵלּוּ הֵם הַכְּלָל שֶׁל הַכֵּל.

זֶה. אֶלָּא כִּמְה דַּאת אָמַר, (במדבר יט) מְעַפֵּר שֶׁרַפַּת הַחֲטָאִת. וְדָא הוּא עֵפֶר שֶׁרַפַּת הַחֲטָאִת, וְסִימָנָא דָא אֲתִיָּא בְּתַרִין סְטָרִין. חַד, בְּגִין דִּאִיהוּ כְּלוּל בְּהַאי חֲטָאִת, רְזָא דְהַהוּא חוּיָא תְּקִיפָא. וְחַד, דְּכַד בַּר נֶשׁ עֵבִיד חֲטָאִת, אִיהוּ אֲתִיקוּף לְהַאי עֵפֶר, וְשִׁלְטָא בְּעֵלְמָא.

וְהַאי אִיהוּ כְּלוּל (במדבר ה) בְּמֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים, וְעַל דָּא, אֲצִטְרִיף לְאַנְתוּ דְאַסְטִיאת תַּחְתּוֹת בְּעֵלָה, וְעַבְדַּת עוֹבְדָא דְאִשֶׁת זְנוּנִים, לְאַשְׁקָאָה לָהּ מִיָּא כְּלוּלָן בְּעֵפֶרָא, דִּאִיהוּ מְקַרְקַע הַמִּשְׁפָּן. וְהַאי עֵפֶר אִיהוּ מְהַהוּא אֲתֵר דִּאֲקָרִי קֶרֶע וְהַהוּא אֲקָרִי קֶרֶע דְהַהוּא מִשְׁפָּן. וְהַאי עֵפֶר מְהַהוּא קֶרֶע אִיהוּ. וּבְגִין כִּף, אֲצִטְרִיף כְּהֵנָּא לְאַשְׁקָאָה לְהַאי אֲתִתָּא, כְּגוֹנוּנָא דָא. וְכֵלָא אִיהוּ בְּרִמְיָא עֲלָאָה.

וְכַאֲהַ חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְדַפֵּי לוֹן בְּמִיִן דְּכִיִּין עֲלֵאִין דְּכְתִיב (יחזקאל לו) וְזִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם. מֵיִם טְהוּרִים הֵא אֲמַרְן, בֵּין מֵיִם רְאוּשׁוֹנִים לְמֵיִם אַחֲרוֹנִים. וְאֵף עַל גֵּב דְהַא אוֹקִימָנָא, מֵיִם רְאוּשׁוֹנִים מְצוּה, הֵכִי אֲתִקְרוּן. וּמֵיִם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה הֵכִי נְמִי אֲתִקְרוּן, וְהַא אוֹקִימָנָא עַל תְּרִין סְטָרִין אֵלּוֹן, דָּא סְטָרָא דְקִדְוֶשָׁה אֲתִקְרִי מְצוּה. וְדָא סְטָרָא אַחֲרָא, אֲתִקְרִי חוֹבָה. וּבְגִין כִּף חוֹלְקִיָה נִטַּל בְּהַהוּא מִיָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, וְזִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם.

הַיּוֹכֵל שְׁתִּיתָאָה. הַיּוֹכֵל דָּא, קִימָא עֲלָאָה, עַל כָּל אֵינוֹן שְׂאֵר הַיּוֹכֵלִין תַּתְּאִין. אֲרַבְעַת פְּתָחִין, אִית לְהַיּוֹכֵל דָּא. חַד, אֲקָרִי מוֹת. וְחַד, אֲקָרִי רַע. וְחַד, אֲקָרִי צְלָמוֹת. וְחַד, אֲקָרִי אֶפ"ל. אֵלּוֹן אֲרַבְעַת פְּתָחִין, קִימִין תְּדִיר לְאַבְאָשָׁא. אֵלּוֹן אֵינוֹן כְּלָלָא דְכֵלָא.

כְּמוֹ שֵׁשׁ בְּצַד הַקִּדְשָׁה כְּסוּד
הָאֲמוּנָה אַרְבַּעַה פְּתָחִים לְאַרְבַּעַה
צְדָדִים שְׁמֵתֻקְשָׁרִים זֶה בְּזֶה,
וְכָלֵם קְדוּשִׁים, כִּף גַּם לְמִטָּה כָּאֵן.
וְיִכְשְׂאֶלֶה נִקְשָׁרִים וּמִתְחַבְּרִים זֶה
עִם זֶה כְּאֶחָד בְּהִיכַל הַזֶּה, אֲזִי
נִקְרָא בֵּית חֶבֶר, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר,
(משלי כא) מֵאֲשֶׁת מִדְּיָנִים וּבֵית
חֶבֶר. וְהִיכַל הַזֶּה עוֹמֵד תָּמִיד
לְהָרַע.

עַל הַיִּכְלָל הַזֶּה כְּתוּב, (שם כז)
וְנִעְתְּרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא, מִשׁוּם
שְׂכָאן עוֹמְדִים כָּל אוֹתָן נְשִׁיקוֹת
רְעוֹת וְתֵאוֹת רְעוֹת, וְכָל עֲדוּנֵי
הַגּוֹף שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, שְׂבֹאוֹתֵם
הָעֲדוּנִים מִתְגַּרְשׁ אֲדָם מִהָעוֹלָם
הַזֶּה וּמִהָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל הַיִּכְלָל
הַזֶּה כְּתוּב, (שם ה) כִּי נִפְתַּח תִּשְׁפָּנָה
שְׁפִתֵי זָרָה וְגו'.

בְּהִיכָל הַזֶּה עוֹמְדֵת רִיחַ אַחַת
שְׂמֵמָנָה עַל כָּל אֵלוֹ שְׂלֵמָטָה,
וְהִיא כָּלֵל עַל כָּל שְׂאֵר הַרוּחוֹת.
הַיִּכְלָל הַזֶּה מִתְקַשֵּׁט בְּקִשׁוּטֵי יָפִי
עַל כָּל אוֹתָם הַיִּכְלָלוֹת. בְּהִיכַל
הַזֶּה נִלְפָדִים רְגְלֵי הַטְּפָשִׁים. עַל
הַיִּכְלָל הַזֶּה כְּתוּב, (משלי ו) אַל
תִּחְמַד יָפִיָּה בְּלִבְכֶּךָ וְאַל תִּקְחֶךָ
בְּעַפְעָפִיָּה.

בְּהִיכָל הַזֶּה תְּלוּיִים כָּל תְּאוֹת
הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם עֲנוּגִים שֶׁל
הַטְּפָשִׁים חֲסְרֵי הַלֵּב, חֲסְרֵי
הַדַּעַת, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר, (שם ז) וְאַרְא
בְּפִתְאִים אֲבִינָה בְּכַנִּים נֶעַר חֲסַר
לֵב עֵבֶר בְּשׁוֹק אֲצֵל פָּנָה וְגו'.
בְּנִשְׁפָּ בְּעֶרֶב יוֹם וְגו'. וְאִזְ כִּרְבוֹת
רְגְלֵיו לְהִיכַל הַזֶּה, שְׁהוּא כָּלֵל שֶׁל
כָּל הַתְּחַתּוּנִים. וְאִז, (שם) וְהִנֵּה
אִשָּׁה לִקְרֹאתוֹ שִׁית זוֹנָה וְנִצְרַת
לָב. שִׁית - זֶהוּ הַיִּכְלָל הַזֶּה שְׁהוּא
שְׂשֵׁי לְכָל שְׂאֵר הַיִּכְלָלוֹת, וְכֵאֵן
עוֹמְדֵת זוֹנָה לְפִתּוֹת אֶת הַטְּפָשִׁים.

כְּמָה דְּאִית בְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה, בְּרִזָּא
דְמֵהִימְנוּתָא, אַרְבַּע פְּתָחִין לְאַרְבַּע
סִטְרִין, דְּמִתְקַשְׁרִין דָּא בְּדָא, וְכִלְהוּ קְדִישִׁין.
הַכִּי נָמִי לְתַתָּא, הַכָּא. וְכַד אֲלִין מִתְקַשְׁרִין
וּמִתְחַבְּרִין דָּא עִם דָּא כְּחֵדָא, בְּהִיכְלָא דָּא,
כְּדִין אֲקָרִי בֵּית חֶבֶר. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (משלי כא)
מֵאֲשֶׁת מִדְּיָנִים וּבֵית חֶבֶר. וְהִיא הִיכְלָא,
קְיִימָא לְאַבְאָשָׁא תְדִיר.

עַל הַיִּכְלָל הַזֶּה כְּתִיב, (משלי כז) וְנִעְתְּרוֹת נְשִׁיקוֹת
שׁוֹנָא, בְּגִין דְּהִכָּא קְיִימָן, כָּל אִינוּן נְשִׁיקִין
בִּישִׁין, וְתִיאֻבְתִּין בִּישִׁין, וְכָל עֲדוּנֵין דְּגוּפָא
דְּהִיא עֲלֵמָא, דִּי בְּאִינוּן עֲדוּנֵין אֲתִתְרֶךָ בַּר נָשׁ
מֵהִיא עֲלֵמָא, וּמֵעֲלֵמָא דָּאֵתִי. וְעַל הַיִּכְלָל
כְּתִיב, (משלי ה) כִּי נִפְתַּח (דף רס"ו ע"ב) תִּשְׁפָּנָה שְׁפִתֵי
זָרָה וְגו'.

בְּהִיא הִיכְלָא, קְיִימָא חַד רוּחָא, דְּאִיהוּ מְמַנָּא
עַל כָּל אֲלִין דְּלַתְתָּא, וְאִיהוּ כְּלָלָא עַל
כָּל שְׂאֵר רוּחִין. הִיא הִיכְלָא, מִתְקַשֵּׁטָא
בְּקִשׁוּטֵי דְשְׁפִירוֹ, עַל כָּל אִינוּן הִיכְלִין.
בְּהִיכְלָא דָּא, מִתְלַפְּדֵי רְגְלֵיהוּ דְטְפָשָׁאִי. עַל
הִיא הִיכְלָא כְּתִיב, (משלי ו) אַל תִּחְמַד יָפִיָּה
בְּלִבְכֶּךָ וְאַל תִּקְחֶךָ בְּעַפְעָפִיָּה.

בְּהִיא הִיכְלָא, תְּלִיין כָּל תִּיאֻבְתִּין דְּעֵלְמָא.
וְכָל אִינוּן עֲנוּגִין דְטְפָשָׁאִי, חֲסְרֵי לְבָא,
חֲסְרֵי דַעְתָּא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (משלי ז) וְאַרְא
בְּפִתְאִים אֲבִינָה בְּכַנִּים נֶעַר. חֲסַר לֵב. עוֹבֵר
בְּשׁוֹק אֲצֵל פָּנָה וְגו'. בְּנִשְׁפָּ בְּעֶרֶב יוֹם וְגו'.
וְכַדִּין אֲתִקְרִיבוּ רְגְלֵיו לְהִיא הִיכְלָא, דְּאִיהוּ
כְּלָלָא דְכִלְהוּ תְּתֵאִין. כְּדִין, (משלי ז) וְהִנֵּה אִשָּׁה
לִקְרֹאתוֹ שִׁית זוֹנָה וְנִצְרַת לָב. שִׁית, דָּא אִיהוּ
הִיא הִיכְלָא, דְּאִיהוּ שְׁתִּיתָאִי לְכָל שְׂאֵר
הִיכְלִין. וְהִכָּא קְיִימָא זוֹנָה, לְאַפְתָּאֵה
לְטְפָשָׁאִין.

בְּהִיבָרְךָ הַזֶּה עוֹמֶדֶת וְאִינָה עוֹמֶדֶת. יוֹרֶדֶת וּמַפְתָּה, עוֹלָה וּמִשְׁטִינָה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם) בְּבֵיתָהּ לֹא יִשְׁכְּנוּ רַגְלֶיהָ. פֶּעַם בַּחוּץ פֶּעַם בְּרַחוּבוֹת - כְּשֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה, וְאֶצֶל כָּל פְּנֵי תֵּאָרֵב - כְּשֶׁנּוֹטְלֵת אֶת הַנְּשָׁמָה.

מָה כְּתוּב? וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ. אֵלֶּי אוֹתָן נְשִׁיקוֹת לְטָמֵא וְלַהֲטֵעוֹת בְּנֵי אָדָם אַחֲרֶיהָ, מִשּׁוּם שֶׁכָּאֵן הוּא מְקוּמָם שֶׁל כָּל אוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת הַרְעוּת, וּמִכָּל הַזְּנוּנִים הַזָּרִים שֶׁהֵם מְתוּקִים לְפִי שְׁעָה, אוֹי לְסוֹפֵם! כְּמוֹ שְׂכָתוּב (שם ה) וְחֵלֶק מִשְׁמֵן חִפָּה.

וְכַתוּב, וְאַחֲרֵיתֶיהָ מָרָה כְּלַעֲנָה. מָה זֶה מָרָה כְּלַעֲנָה? אֵלֶּא כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּתֵּה אַחֲרֶיהָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמַגִּיעַ זְמַנּוֹ לְהִסְתַּלֵּק מִהַעוֹלָם הַזֶּה, הִיא עוֹמֶדֶת עַל הָאָדָם וּמִתְלַבֶּשֶׁת לְפָנָיו בְּגָלִימָה שֶׁל גּוֹף שֶׁל אֵשׁ וְחָרָב שְׁנוּנָה בִּידָה, וְשֶׁלֶשׁ טְפוֹת בָּהּ.

וּפְרָשׁוּהָ, וְכֵה טְפָה אַחַת מֵאוֹתָן טְפוֹת שֶׁהִיא מָרָה, וּבִשְׁעָה שִׁמְטִילָה אוֹתָהּ לְפָנָיו שֶׁל אָדָם, הִיא נִכְסֶסֶת לְמַעוֹ, וְאִז הַנְּשָׁמָה מִתְבַּלְבֶּלֶת, וְאוֹתָהּ טְפָה מְשׁוֹטֶטֶת וְהוֹלֶכֶת בְּתוֹךְ הַגּוֹף וְעוֹקֶרֶת אֶת הַנְּשָׁמָה מִמְקוּמָהּ, וְלֹא מִשְׁאִירָה לְנִשְׁמָה מְקוֹם לְשִׁבְתָּהּ, וְהִיא מָרָה כְּלַעֲנָה, וְטוֹעֵם אוֹתָהּ הָאָדָם בְּמִרְרוֹת תְּמוּרָת אוֹתָהּ מִתִּיקוֹת שִׁטְעָמוֹ בַּהֲבֵעוֹלָם הַזֶּה כְּשֶׁנִּמְשָׁכּוּ אַחֲרֶיהָ. אַחַר כֵּן זוֹרֶקֶת טְפָה אַחֲרָת, וְהַנְּשָׁמָה יוֹצֵאת יוֹמֵת הָאָדָם. וְאַחַר כֵּן זוֹרֶקֶת טְפָה אַחֲרָת, וּפְנִי מִשּׁוּם מוֹרִיקוֹת, וּמִסְרִיחַ. וּכְשֶׁשׁוֹלֵט הַנְּשָׁמָה קְדוּשָׁה, וּכְשֶׁשׁוֹלֵט עֲלֶיהָ הַצַּד הָאֲחֵר הַזֶּה, עוֹקֶרֶת מִלְּפָנָיו, וְלֹא מִתְיָשָׁבִים בִּיחָד.

מִשּׁוּם כֵּן, כְּמוֹ שְׁנֹדְבֵק בְּאוֹתָן נְשִׁיקוֹת רַעוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֵף כֵּן

בְּהֵאֵי הַיִּכְלָא קַיִימָא וְלֹא קַיִימָא. נַחְתָּא וּמַפְתָּא, סִלְקָא וְאַסְטִיאַת. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (משלי י) בְּבֵיתָהּ לֹא יִשְׁכְּנוּ רַגְלֶיהָ. פֶּעַם בַּחוּץ פֶּעַם בְּרַחוּבוֹת, כַּד סִלְקָא לְעִילָא. (משלי י) וְאֶצֶל כָּל פְּנֵי תֵּאָרוּב. כַּד נָטִיל נְשָׁמָתָא.

מָה כְּתוּב, (משלי י) וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ. אֵלֶּי אֵינּוֹן נְשִׁיקִין, לְסֹאֲבָא, וְלֹא טַעָאָה בְּנֵי נִשְׂא אַבְתָּרָה. בְּגִין דְּהִכָּא, אִיהוּ אַתָּר דְּכָל אֵינּוֹן נְשִׁיקִין בִּישִׁין, וּמִכָּל זְנוּנִים נּוֹכְרָאִין, דְּאֵינּוֹן מְתִיקִין לְפָנֵם שְׁעָתָא. וְוִי לְסוֹפִיָּהּ, כְּמָה דְכְּתוּב (משלי ה) וְחֵלֶק מִשְׁמֵן חִפָּה.

וְכַתוּב וְאַחֲרֵיתֶיהָ מָרָה כְּלַעֲנָה. מָאִי מָרָה כְּלַעֲנָה. אֵלֶּא, כַּד בַּר נִשְׂא אַתְּפַתָּא אַבְתָּרָה בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וּמִטָּא זְמַנָּיה לְאַסְתִּילָקָא מְהֵאֵי עֲלָמָא, אִיהֵי קַיִימָא עֲלֵיהָ דְּבַר נִשְׂא, וְאַתְּגַלִּימַת קַמִּיהָ בְּגִלְיָמָא דְּגוּפָא דְּאִשָּׁא וְחָרְבָא שִׁינְגָא בִּידָה, וְתִלְתִּי טִיפִין בָּהּ.

וְאוֹקְמוּנָהּ, וְכֵה טְפָה חֲדָא, מֵאֵינּוֹן טִיפִין דְּאִיהֵי מְרִירָא, וּבִשְׁעָתָא דְּאֵטִיל לָהּ לְפּוּמִיָּה דְּבַר נִשְׂא, עָאל בְּמַעוֹ. וְכַדִּין נְשָׁמָתָא אַתְּבַלְבֶּלָא, וְהִיא טִיפָה שְׁטִיא וְאֶזְלַת בְּגוֹ גּוּפָא, וְאַעְקֶרֶת לָהּ לְנִשְׁמָתָא מֵאַתְרָה, וְלֹא שְׂבִיק לָהּ לְנִשְׁמָתָא אַתָּר לְמִיתָב, וְאִיהֵי מָרָה כְּלַעֲנָה, וְאַטְעִים לָהּ בַּר נִשְׂא בְּמִרְרוֹ, חֵלְף הֵהוּא מְתִיקָא, דְּטַעְמוֹ בַּהֲבֵאֵי עֲלָמָא, כַּד אַתְּמִשְׁכוּ בְּתָרָה, לְבָתָר אֲשַׁדִּי טְפָה אַחֲרָא, וְנִשְׁמָתָא נִפְקָאת, וּמִית בַּר נִשְׂא. וְלְבָתָר אֲשַׁדִּי טִיפָה אַחֲרָא, וִירוֹקִין אֲנַפּוּי, וְאַבְאִישׁ. בְּגִין דְּנִשְׁמָתָא הִיא קְדִישָׁא, וְכַד שְׁלֵטָא עֲלָהּ דָּא סְטִרָא אַחֲרָא מְסֹאֲבָא, עֶקֶרֶת מְקַמִּיהָ, וְלֹא אַתְּנִשְׁבָּא כְּחֲדָא.

בְּגִין כֵּן, כְּמָה דְאַתְדְּבַק בְּאֵינּוֹן נְשִׁיקִין בִּישִׁין בְּהֵאֵי עֲלָמָא, אוֹף הֵכִי נְמִי בְּהֵאֵי שְׁעָתָא.

גם בשעה הזו. שאם אדם נמשך אחריה בעולם הזה ועוזב את הצד הקדוש, אז הנשמה אינה חוזרת לאותו מקום קדוש. וכמו שנמשך אחריה בעולם הזה, כך גם שולטת על נשמתו, ואז הנשמה יוצאת כמו בכתובים, ופרשה. וכל זה משום שאותן נשיות שנושקות אותה בעולם הזה, שהן מתוקות, ואחר כך מרירות בשעה הזו. ועל כן, והחזיקה בו ונשקה לו, בעולם הזה, כמו שבארנו.

העצה פניה ותאמר לו. משום שבהיכל הזה עומדים כל הקטגורים, וכל השליחים הרעים שנמצאים אצל האדם וגורמים לו שיתפקן בתקוניו ויסלסל בשערו ויתרחץ ויתפקן כדי שישתכלו בו. כאן עומדת רוח אחת שנקראת סקטופ"ה, וזה הממנה על כל תקון וסלסול של בני אדם.

לפנים ההיכל הזה עומד ממנה אחר, שהממנה האחר הזה מעורר את האדם אחר כך לעוררם, שהרי הוא מתקין גופו ומסלסל בשערו, שיטל בידו מראה אחת להסתכל בה, ומחזיקה בידו ומסתכל בה, ורואה את דמותו באותו מראה. ובה מעורר את אותה הרוח לכח אחר, שנקרא עסירט"א, ומכאן יוצאים כל אותם שמראים לאנשים פזבים בחלומותיהם, וכל אותם שמראים דברים ולא מתקיימים בהם, אלא לבלבל אותם.

ואחר כך, כשאותם אנשים נמשכים באותו מראה שנקרא מראה, אז פלם בגסות הרוח שלהם, והרוח הזו שנקראת עסירט"א, היא מעוררת לרוח אחת הממנה שהיא פחת ידיה, ונכנסת לנקב שלמטה של כל

דאי בר נש אתמשך אבתרה בהאי עלמא, ושבק סטרא קדישא, פדין נשמתא לא אהדרת ליהוא אתר קדישא. וכמה דאתמשך אבתרה בהאי עלמא, הכי נמי שלטא על נשמתיה, וכדין נשמתיה נפקת בפטורי, ואוקמוה. וכל דא, בגין אינון נשיקין דנשקא ליה בהאי עלמא, דאינון מתיקין. ולבתר, מרירן ליה בהאי שעתא. ועל דא, והחזיקה בו ונשקה לו, בהאי עלמא, כמה דאוקימנא.

העצה פניה ותאמר לו, (משלי ז) בגין דבהאי היכלא קיימין כל קטיגורין, וכל שליחאן בישין דמשתכחי לגבי דבר נש, ועבדי ליה דיתקן בתקונו, ויסלסל בשעריה, ויתסחי, ויתפקן בגין דיסתפלון ביה. הכא קיימא רוחא חדא, דאקרי סקטופ"ה. ודא הוא ממנא על כל תקוונא וסלסולא דבני נשא. לכו דהאי היכלא, קיימא חד ממנא אחרא, דהאי ממנא אחרא, איהו אתער ליה לפר נש לבתר, לאתערא לון, דהא איהו מתקן גרמיה, ומסלסל בשעריה, דיטול בידיה חד מראה לאסתפלא ביה, ושוי ליה בידיה, ואסתפל ביה, וחקי דיוקניה בההוא חיזו. ובהאי אתער ליההוא רוחא חילא אחרא. דאקרי עסירט"א, ומחכא נפקי, כל אינון דאחזיו פדיבין לבני נשא בחלמיהו. וכל אינון דאחזיון מליון ולא מתקיימי בהו, אלא לערבבא לון. (דף רס"ז ע"ב).

ולבתר, כד אינון בני נשא אתמשכאן בההוא חיזו, דאקרי מראה. פדין פלהו בגסותא דרוחא דילהון, והאי רוחא דאקרי עסירט"א, איהו אתער לחד רוחא ממנא דאיהו תחות ידיה, ועאל בנוקבא דלתתא דכל נוקבין, וסליק מתמן חד רוחא אחרא, דאיהו

הנקבים, ומעלה משם רוח אחת
אחרת שממנה עם אותה רוח
שנקראת אסכר"ה, כפי שאמרנו.
וזהי לילית, אם השדים.

וכשאותו אדם מעורר את הרוח
האחרת שנקראת עסירט"א, אני
מתחברת עם אותו אדם, ונקשר
עמה תמיד. ואז בכל ראש חדש
חדש מתעוררת אותה הרוח של
מראה רע עם לילית, ולפעמים
נזק מהם אותו אדם ויפול לארץ
ולא יוכל לקום, או שימות. וכל
זה גורם אותו מראה המראה
שהוא מסתפל בה. שכמו שמראה
גסות של רוח בלבד, כך גם מרבה
רוח רעה אליו. ולכן הכל עומד
באותה התעוררות שלמטה.

זבחי שלמים עלי (משלי ז). בא
וראה, שלמים לא באים על חוב,
ולא על חטאת, אלא על שלום.
מה זה שלמים? אלא שלמים
משני צדדים, שלא נמצא מקטרג
עליו. לא למעלה ולא למטה. מי
הוא המקטרג? אלא אותו צד
השמאל של יצר הרע, שימצא
בשלום של הימין. ועל כן, זבחי
שלמים עלי. (עלי דוקא. אותם זבחי שלמים
עלי הם, כפי שלא ימצא מקטרג על העולם).

דבר אחר זבחי שלמים עלי - הרי
אני בשלוח לגביך, להראות לך
שלום. ומשום כך, היום שלמתי
נדרי, לפתות את בני העולם
תמיד. על כן יצאתי לקראתך וגו'
שידעתי שאתה חסר לב, חסר
טובה. לשחר פניך, להתחבר
עמך בכל הרעות של העולם.
ונאה לך להנות ולטעות אחת
התשוקות של העולם הזה.
ומדרדרת אותו מדבר לדבר,
ומרעה לרעה. וחרפתו בין
הטפשים ושחרתי פניך,
ואמצאך, וכבר מצאתי אותך כפי
להדבק בך.

לכה נרוה דודים עד הבקר. זהו

ממנא עם ההוא רוחא דאקרי אסכרא
כדקאמרן. ודא איהו לילית אימא דשדין.

וכד ההוא בר נש אתער להאי רוחא אתרא
דאקרי עסירט"א, פדין אתחבר עמיה
דההוא בר נש, ואתקשר עמיה תדיר. וכדין
בכל ריש ירחא וירחא, אתער ההוא רוחא,
דחיוזו בישא בהדה דלילית, ולזמנין דאתזק
מנייהו ההוא בר נש, ויפול לארעא, ולא יוכל
למיקם, או ימות. וכל דא גרים, ההוא חיוזו
דמראה, דאיהו מסתפל ביה. דהא כמה
דאחזי גסותא דרוחא בלביה, הכי נמי אסגי
רוחא בישא לגביה. ועל דא כלא קיימא
בההוא אתערו דלתתא.

זבחי שלמים עלי. (משלי ז) תא חזי, שלמים לא
אתיין על חובה, ולא על חטאת, אלא
על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מתרין
סטרין, דלא אשתבח מקטרגא עליה, לא
לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא
ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתבח
בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי.

(ריא עלי דוקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו כגון דלא אשתבח מקטרגא על
עלמא).

דבר אחר זבחי שלמים עלי. הא אנא בשלוח
לגביך, לאחזאה לך שלם. ובגין כך,
היום שלמתי נדרי, לאפתאה בני עלמא תדיר.
על כן יצאתי לקראתך וגו', דידענא דאנת
חסר לפא, חסר טובה. לשחר פניך,
לאתחברא בהדה בכל בישין דעלמא. ויאות
לך לאהנאה, ולמטעי בתר תיאובתיך דהאי
עלמא. ודחי ליה ממלה למלה, ומביש לביש.
אהדרנא באינון טפשאין, ושחירנא פניך,
ואמצאך, פבר אשפחנא לך לאתדבקא בך.
לכה נרוה דודים עד הבקר, הדא הוא דכתיב,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמסקילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידיים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רעיא מהימנא פ) זשא דף קכד: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומינא ובית יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזקל השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שבין אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדף חדש ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הנביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי זשא לתתא יתפרנסון מאהי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומינא... פרוש: כמה בגי אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתיה להם מוזן ותקון הנפש ע"י למוד הזהר) כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר יתקיים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזושבב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.